

מסורת הש"ס

(א) [לקמן עמוד ג ע"ג]. (ב) [נדרים לה. א] [למילא: (ד) אטעוה נמי. כ"ל-רע"ל. (ה) נדרים לה. ע"ש. (ו) היע"ג מ"ג, (ז) [ע"ג]. (ח) [ויקרא פרק טו]. (ט) [ויקרא ה].

הנהרות הב"ח

(א) נ"ס של אהל עפר ואכל נחמה תפשוט עד ליל: (ב) תוס' ד"ה אהל וכו' דאיהו גופיה:

רבינו הגנאל

תפשוט בעיא דרבא רהוה בעי נשבע שלא אוכל עפר. ודחי כי קא אמרינן: דליכא אכילה בחמת זמיה במידי דבר אכילה הוא עפר לאו בר אכילה הוא: אמר ליה ר' עקיבא היכא מצינו במדבר ומביא קרבן שוה מדבר ומביא קרבן שוה מדבר? ר' עקיבא דמי בחתלה כריתות בחוספסא דהנהר? ר' עקיבא מתייב קרבן שנאמר בו כרת כו'. ורתי שני מדבר דמרב רחמי וחסא הוא. כי קאמרי מדבר ואוסר עצמו: ואקשניו ורבי נורי כיון דאמר רבינו נורי נאמר כיון וכוונתו ובתגלחת ומביא קרבן. ורתי שני נורי דלא מיידי קרבן אלא לאשוריה ליה איסוריה. כי קאמרי דמיידי קרבן ארוביה קאמרינן: ולא ורתי הקדש דארבובא נאמר ונהנה סמני חיוב קרבן: ורתי שני הקדש דלכילי עלמא איסוריה שיה מה שאין כן בשביעות: ורתי קומתו פ"י האומר קנה כבר זה עלי. ורתי קסברי רבנן אין מעילה בקומות כלומר המעיל בקומות לא ביחוד קרבן: אמר רבא מחלוקת ר' עקיבא וחכמים בסתם. אבל במפרשי שביעותו דברי הכל כל שהוא. ורתי מילי בנשבע באכילה אבל נשבע שלא אטעום דברי הכל בכל שהוא חיוב. אמר רב פפא מחלוקת בשביעות אבל בקומות כיון דלא מדבר שפא דאכילה דברי הכל בכל שהוא דכריהו: ורתי שני ורתי שני ורתי שני קומות מצטרפין שתי שביעות אין מצטרפין ר' מאיר אומר קומות שביעות. פ"י האומר קנה כבר זה עלי ופת זה עלי כוית שניהם מצטרף והאוכל חיוב. אבל נשבע עליון אין מצטרפין. ואקשניו אם הקומות הייבין עליהן בכל שהוא צירוף למה להו. ומשני כגון דאמר אכילה מבשר זה וספת זה עלי קנה. רבינו דאדבר בהו אכילה מסום הכי בעינן צירוף לכניה. ואקשניו אי הכי גבי שביעות

שבועות שתיים פרק שלישי שבועות

כב.

עין משפט
גר מצוה

סיפשוט כו'. מדקמי מתיני' ויט: היכן מלינו כו' אלמא עפ"ר נמי נכזית בעינן: כי קאמרינן. היכן מלינו כו' במידי דבר אכילה קאמרינן: וברי קומות. האומר קונס כבר וזו עלי אוסר עלמנו ככל שהוא שזה דלקמן: כמפרש דמי. לפי שאינו מוזכר בה שם אכילה כל

הניפשוט דבעי רבא (ב) שבועה שלא אוכל (א) ואכל עפר בכמה תפשוט עד דאיכא כוית כי קאמרינן במידי דבר אכילה קאמרינן והרי קונמות קונמות נמי כמפרש דמי: אמר ליה היכן מלינו במדבר ומביא קרבן שוה מדבר ומביא קרבן: ולא והרי מגדף מדבר ואוסר קאמרינן והאי מדבר וחוטא הוא והרי נזיר מביא קרבנו על דברו קאמרינן והאי נזיר קרבן לאשתרוי ליה חטא הוא דקא מיייתי והרי הקדש אוסר לעצמו קאמרינן והאי אוסר על כל העולם כולו הוא הרי קונמות קסבר (ג) אין מעילה בקונמות אמר רבא מחלוקת בסתם (א) אבל במפרש דברי הכל בכל שהוא מאי מעמא (ב) מפרש נמי ככריה דמי ואמר רבא מחלוקת בשלא אוכל (א) אבל בשלא אטעום דברי הכל בכל שהוא שביטא מרו דתימא (ג) ליטעום נמי כדאמרי אינשי קמ"ל אמר רב פפא מחלוקת בשביעות אבל בקונמות דברי הכל קא שוהו מאי טעמא קונמות נמי כיון דלא קא מדבר שמוא דאכילה כדמפרש דמי מיתיבי י' שני קונמות מצטרפין י' שתי שבועות אין מצטרפות ר' מאיר אומר קונמות בשביעות ואי סלקא דעתך חיוב בכל שהוא למה לי לצרף דאמר אכילה מוזו עלי קונס אכילה מוזו עלי קונס אי הכי אמאי מצטרפות סוף סוף ויל להכא ליכא שיעורא וייל להכא ליכא שיעורא דאמר אכילה משתיהן עלי קונס

והרי מגדף. ה"ג היה מלי למפרק משבועת העדות והא דפרין ממגדף משום דאפי' מטאת קבועה מיייתי: והרי הקדש. מימה מאי פריך דנימא דמתני' הכי קאמר היכן מלינו מדבר ומביא קרבן על דברו כלא שום מעשה שזה מדבר ומביא קרבן כלא שום מעשה כגון שבעה שחולל ולא אכל אכל הקדש מביא קרבן על מה שאכל עשה מעשה: אבל בקונמות דברי הב"ב בב"ב שהוא. מימה דחמיר קונס מהקדש (א) ואיהו גופיה לא אסיר אלא משום דהוה מהקדש והקדש נעו שוה פרוטה: בתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפין. פ"י נקוטרתם אכל קונמות חס נהנה וחוחר ונהנה נהעלם אחד חס הוא דמיימיני דכולה חדא מעילה היא דמתן יצ"ק את המעילה לזמן מרובה ואין נראה להביא ראיה משם דמתן לחומרם מן ליה שאס נהנה מהאי פרוטה וחוחר ונהנה לזמן מרובה חזי פרוטה מצטרף כאלו נהנה כל הפרוטה נכח אחת ולא היה צריך לפרש אלא דלענין מטאת חלוקה משום דמכניח (ויקרא ה) לחת מאלה אכל גבי מעילה לא כמיני הכי: רבינא אמר כי קאמר רב פפא לצ"ק כו'. לרבינא נמי טעמא דרבנן כדכרי פנחס דמסיק כסמון וכל רבינא למדע דאין צריך לומר איפוך כיון דר"מ לאו טעמא דנפשיה קאמר אלא דלרבינא נמי טעמא דרבנן כדכרי כסמון וטפי נימא ליה לאפוכי דרבי מאיר לרבנן כההיא כתיבתא דמיתני מלהגיה ולהפך דר"מ משום דבין שבעות לקונמות ובין קונמות לשבעות לא טעי מנא:

דכוותה גבי שבועות דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין אמר רב פנחס י' שני שבועות מתוך שחלוקות לחטאות אין מצטרפות אי לחטאות אלא קונמות אמאי לא איפוך רבי מאיר אומר שבועות חלוקות ולית ליה לדרב פנחס רבינא אמר כי קאמר רב פפא לענין מלקות כי תניא הריא לענין קרבן דבעינן שוה פרוטה למימרא דסברי רבנן י"ש מעילה בקונמות (ו) והתניא כ"כר וזו הקדש ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון כבר וזו עלי הקדש (ו) (הרי) הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון דברי ר"מ וחכמים

דכולהו חדא מעילה דמתן (מעילה ד' כ.) יצ"ק את המעילה לזמן מרובה ואס נשני העלמות אפי' מחדל מייניהו נמי וכן לענין מלקות וזיר שהיה שומה יין כל היום כולו אינו חייב אלא אחת אמרו לו אל תשחה אל תשחה והוא שומה חייב על כל אחת ואחת: שבעות קונמות. מצטרפות ואע"ג דחלוקות דלית ליה לדרב פנחס. וכלא איפוך לא מיתרלל דלי הוה מתוך ר' מאיר דאמר בקונמות אין מצטרפין לית ליה לדרב פנחס הוה קשיא לן בין שבעות בין קונמות אמאי אין מצטרפין הרי על שמהין לא הוסיף אלא אכילה אחת אבל השתא דאמר מצטרפות וליה ליה לדרב פנחס לא קשיא מדי: כי אמר רב פפא. בקונמות כל שהוא מתלקות קאמר וכי תניא הריא דמצטרפין לענין קרבן מעילה וצירוף דקמי לאו לכיה אלא לשוה פרוטה: יש לה פדיון. שופטת פדיונה והיא יואלח לחולין דכהקדש כמי (ויקרא ט) ופדה בערקי: אין לה פדיון. להמיה לו שלא נאמר פדיון כצוסינן: ואל

כא א ב מ"י פ"ד מהל' שביעות הלא א ב נ קמ' לאון רחמ' טושי"ע י"ד פ"י רל"ה טפ"ף א: כב ג מ"י פ"ח מהל' מדרס ה"ל א קמ' לאון רחמ' טושי"ע י"ד פ"י רע"ה טפ"ף ו' י: כג ד מ"י ט"ה הלא ו קמ' ט"ה פ"ד מהל' שביעות הלא ה: כד ו מ"י פ"ח מהל' מדרס הלא ו קמ' ט"ה ויעין בשבועות וכו': כז ז מ"י פ"ד מהל' שביעות ה"ל א קמ' לאון רחמ': כח ח ט"ו פ"ד מהל' מעילה הלא ט:

מוסף רש"י

מפרש נמי ככריה דמי. מפרש דשבעה נכריה כשלא איסורין מיל, כריה טעמא מיל משום דחשיב, מפרש נמי איכה חתשה דאקריה עליה ויע"ג נא. ככר וזו הקדש. שומר לשון הקדש וישלם קונס והוא דין נמי לא אמרה אלא בלשון קונס: ודרים לה. לבידטא ט"ו קונס ככר וזו הקדש. בין הוא בין חבירו מעל. שיה הקדש פתס אכילי עלמא (ט"ו). לפיכך הוא הלא כה מעילה. יש לה פדיון. ר"לאל לחולין, דמי כשלא הקדש (ט"ו). כבר וזו עלי הקדש. מין דלמחר עלי, עליה דיהיה שויה הקדש. הוא מעל. אם אכל חייב לשלם, חבירו לא מעל. דלא חסרה אלא על עלמנו ונמי תיכרו הו' לחולין (ט"ו). לפיכך אין לה פדיון. שהיא עלמנו אין יטול לפדותה לעולם שיהי אחר עלי, ולא על אחר, ואחר אין יטול למשל בה (ט"ו).

רבינו הגנאל

נמי כגון דאמר שבועה שלא אוכל משתיהן אמאי אין מצטרפין. ופרקי רב פנחס שאני שביעות הואיל וחלוקות הן לחטאות. פ"י סתמא בכייה ובמפרש בכל שהוא מה שאין כן בקונמות לפיכך אין מצטרפין: ואקשניו אי הכי ר' מאיר תינת שביעות משום חלוקות הן לחטאות לפיכך אין מצטרפות. אלא בקונמות אמאי פוטרי ר"מ. ואמרינן איפוך ואימא שביעות כקונמות כלומר מצטרפין אלו ואלו ולית ליה לרב תניא הא שני קונמות מעילה כקונמות והתניא

פנחס. רבינא אמר כי אימור לרוב ספא קונמות בכל שהוא למלקות. וכי מצטרפין פי שיהנה מהן בפרוטה חייב קרבן מעילה: ואקשניו וכרי רבנן יש